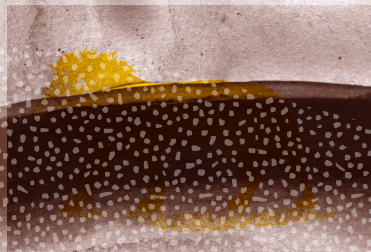

CONTA EL NOSTRE SECRET!

HISTÒRIA D'UN LLIBRE:
L'EVANGELI DE MARC

TEODOR SUAU

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

TEODOR SUAU

CONTA EL NOSTRE SECRET!

Història d'un llibre: l'Evangeli de Marc

Publicacions de l'Abadia de Montserrat
2023

Primera edició, març de 2023

© Teodor Suau, 2022

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat
Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-264-4

Dipòsit legal: B. 3216-2023

Imprès a Gráficas Rey

Disseny de la coberta: Jordi Avia

ÍNDIX

Presentació	5
Capítol I	7
Capítol II	21
Capítol III	23
Capítol IV	33
Capítol V	37
Capítol VI	51
Capítol VII	57
Capítol VIII	61
Capítol IX	75
Capítol X	81
Capítol XI	99
Capítol XII	113
Capítol XIII	125
Capítol XIV	137
Capítol XV	147
Capítol XVI	155
Capítol XVII	157
Capítol XVIII	177

PRESENTACIÓ

En començar a escriure aquest text, feia gairebé trenta anys, dia per dia, de la publicació del llibre que més edicions ha tingut dels que he escrit: *De Cafarnaum a Jerusalem*.¹ I quaranta-nou de la meva ordenació. Per a mi, dues dates significatives. Pel fet que suposa comprovar que entre les dues han passat moltes coses que m'han enfortit en la meva vocació. Això i el confinament en què ens hem vist tots immersos em va moure a transmetre una vegada més allò que ha estat el sentit de la meua vida: la passió per Jesús, l'Amat. Moltes intuïcions de llavors ara s'han fet experiència i agraïment, també constatació que els límits de tota vida humana poden ser la gran ocasió de créixer en humanitat. Vaig sentir la necessitat de tornar a escriure qualche cosa que donàs raó de l'itinerari seguit per mi durant els anys que Déu m'ha fet la gràcia de regalar-me. I no he trobat millor manera de fer-ho, per als meus amics i lectors que puguin afegir-s'hi, que la que trobareu a les pàgines que segueixen. Són, com ho va ser llavors, una ficció. Però són també l'excusa per dir el contingut de la bona nova que em va captivar des de la infància i que continua essent el meu delit. Ja sé que faig ús de la imaginació i que no em cenyesc a la història estricta. Però és sobretot un testimoni. He dedicat part de la meua vida a l'estudi de l'evangeli segons sant Marc. I m'he fet amic de l'autor d'aquest evangeli. Li estic molt agraït per les estones de pregària fonda que m'ha proporcionat i per la cosmovisió

1. T. SUAU, *De Cafarnaum a Jerusalem*, Palma de Mallorca, 1990.

que m'ha transmès. Amb la limitació que suposa, voldria que fos la manera de compartir un enamorament: la voluntat de seguir el Crist Ressuscitat. Amb l'esperança que els lectors puguin suplir amb la seva bondat les meves mancances, no desig altra cosa que fer-los arribar l'interès per la lectura de l'evangeli. Gràcies a tots.

CAPÍTOL I

Tot un esdeveniment. Al portal, l'espera la patrona, la madona de la pensió on fa ja cinc anys que Marc ha plantat la seva tenda. Molt ràpids, aquests anys. Molt ràpids. Marc ja no és aquell jovença bo d'entusiasmar, a qui tot sembla poc a l'hora de capbussar-se en la vida. Alexandria és una ciutat molt gran, molt més gran que la Jerusalem de la seva infància i adolescència. De tot d'una, el sorprèn. Tot sembla lluny. Es perd més temps anant i venint que... estudiant. I llavors, hi ha l'enorme facilitat de fer tot allò que a Jerusalem és impensable... per a algú que encara no ha acabat de sortir de l'ou. Alexandria és una garba de possibilitats inesgotable. Sobretot, per a qui té set i fam de sentir. Marc ha begut el vi de la vida amb escreix. Aquí, posau-hi la llista que la vostra imaginació vos dicta..., però no per això ha deixat d'aprofitar el temps: és un bon estudiant. L'endemà d'arribat, es matriculà, una mica perdut, al Museu, la gran Escola on s'impartien els cursos acadèmics a l'ús: gramàtica, dialèctica, geometria, aritmètica, astronomia, música i, per damunt de tot, retòrica. A més de posar l'alumne en contacte amb l'immens pensament clàssic. Li agrada, a Marc, allò que estudia i els professors l'aprecien, fins i tot li auguraven un futur engrescador... En aquests moments no té gens clar si el que realment desitja és tornar a Jerusalem, i allà afegir alguns anys de formació per esdevenir Doctor de la Llei, com voldria son pare. O si acceptarà la invitació d'un dels mestres, que li ha proposat ser el seu ajudant a l'escola que pensa obrir a la ciutat fundada per Alexandre Magne. Alexandria: cruïlla de cultures, oberta a l'ample horitzó del Mediterrani, amb la millor biblioteca del

món. Sens dubte el lloc idoni per a algú que malaveja dedicar l'existència al conreu de la saviesa.

El jove Marc...

Tot un esdeveniment: la patrona, amb el davantal arreplegat sobre la falda, l'espera i li fa senyes de lluny estant. Ha arribat el correu! Porta cartes de la família! Una carta... Tot un esdeveniment. Quan un és lluny de ca seva i quan hi és de fa ja temps, una carta és un somni. Sagrament de l'absència que mai ha deixat de ser present, omple el buit de l'enyorança. Ha arribat el correu imperial i porta una carta! Marc rep l'estoig recobert amb tela de seda amb què la mare li envia sempre el millor dels records.

No espera haver sopat per llegir i rellegir les lletres uncials tan garrides i que li deuen haver costat al pare un bon grapat de denaris; Marc en coneix l'autor: és el sagristà de la sinagoga on ell i els pares anaven —i van— cada dissabte a celebrar la sort de ser jueus. I llegeix. Reconeix l'estil una mica recargolat de l'escriba; però, davall, hi guaita esponjada la tendresa de la mare, del pare i de la germana petita, que, Marc no s'ho pot amagar, és la que més enyora. Noves de la família, res de particular, cada mot, una memòria, un sentiment de pau, una qualitat d'amor que Marc encara no ha trobat a cap altre lloc. Sí, un esdeveniment... Després, Marc es posa a sopar, abstret, ple del bon perfum de les noves de ca seva. Sura un sentiment, per damunt dels altres: no els pot defraudar. Que, per a son pare i sa mare, tenir un fill que estudia a l'estranger és un sacrifici. La seva germana no podrà tenir aquesta experiència: és una dona! La casaran i qui sap si no l'hauran hagut de fer esperar perquè, amb una part del dot d'ella, s'hauran pagat els estudis de Marc! I ara, fins que estalviïn... No l'hi diran mai... Però ell prou que n'està al corrent... No, no els pot defraudar.

Restava per un moment suspès entre el plat d'aquí i la taula de ca seva, a Jerusalem. Es considera un home afavorit per la vida, sa mare diria protegit de Jahvè, el qual ella venera i reverència. Una sort tenir una família com la seva. Una gràcia disposar d'un temps únic en la vida per dedicar-lo totalment a

l'estudi sense altra preocupació que assolir una bella cultura, a l'alçada dels propis desitjos. I viure. Sobretot, viure la vida que s'obri només creuant el carrer i endinsant-se en la gran ciutat que l'espera somrient. Però...

I a què ve, diràs, lector, aquest «però»? T'ho explico tot d'una.

Coneixes Joan de la Creu? «*Un no sé qué que quedan balbuciendo*»? Bé: hi ha en la vida molts de moments. Uns, bons; altres millors; altres... però n'hi ha uns en què t'hi jugues el futur. Tu normalment no te n'adones. Fas les coses de sempre, a la manera de sempre... però una nova veu ha comparegut en el teu interior. No et diu allò que vols sentir. Més tost, et posa al davant de sensacions que no et fan gaire gràcia. A ningú no ens agrada haver de decidir, canviar, deixar els camins fressats... Confonem la pau amb la rutina i la felicitat amb la tranquil·litat. Pensar ens fa peresa. I malgrat tot, aquella veueta... És el que intentava dir, molt ben dit, per cert, Joan de la Creu. Hi ha moments en la vida en els quals has de triar. Marc és un jove, t'ho acab de dir, que un bon dia arriba a Alexandria per estudiar i fer-se un futur. També t'ho he dit. Ja saps que aquest jove ve d'un lloc molt concret del món, Jerusalem, *l'umbilicus mundi* per a tot jueu; el quilòmetre zero de la salvació del món, per a un jueu; el lloc on un dia aniran totes les nacions a aprendre què vol dir pau, bondat, bellesa, per a un jueu. També: prou diferent d'Alexandria! Això... per a tothom! Marc va començar un procés només posar els peus a la Gran Ciutat. Ara, aquest procés exigeix els seus drets: omple de peròs l'existència de Marc. Ell també sap que un temps s'acaba... No. No és el mateix el jove que acaba de sopar que aquell que un dia va arribar per primera vegada a la Gran Ciutat.

El que no t'he dit encara és que aquest jove, Marc, ha rebut una educació molt estricta en la religió d'Israel. El primer contacte amb l'univers de les lletres va ser als peus del Sacerdot que beneïa el poble cada dissabte en acabar la pregària i que ensenyava als nins i al·lotjells la Torà. I que el seu coneixement dels *Escrits, Profetes i Salms* per a ell va ser ben

prest un orgull. T'he de dir també que restava embadalit amb les històries que sostenien la identitat del seu poble, en el qual ell es sentia plenament inserit. Certament, la visió dels soldats romans patrullant pels carrers de Jerusalem i mostrant la seva trista prepotència li resultava insuportable. Més d'una vegada havia tingut la forta temptació de tirar-los una bona pedrada. No ho podia resistir, això que algú que no fos jueu es pensàs ser senyor de la terra de Déu!

En una paraula, Marc tingué una infància feliç. I això és molt important. Circumcidat quan tocava, introduït en la pràctica de la Llei en ser l'hora, es trobava ben a ple en la manera de veure la vida i la mort que li havien ensenyat a ca seva, a la sinagoga, al Temple, on tant li agradava anar per participar de la grandiosa solemnitat del culte i de les festivitats que marcaven el ritme de la vida d'un al·lot pucer com era ell... fins que va ser l'hora de marxar cap a Alexandria.

Fi d'una etapa. La primera, de la seva encara curta vida. La decisió fou de son pare; no tant de la mare i gairebé gens, d'ell. Res a dir: les coses eren així i prou. De fet, Marc acabà per estar-ne ben content, de la decisió presa. I si a sobre complia el quart manament del Decàleg, també el seu Déu! Res millor.

Naturalment, l'acompanyà son pare a Alexandria i no se'n tornà que no l'hagués deixat ben instal·lat al barri jueu, molt pròsper, per cert. I fins que s'hagué assegurat que no li mancava res... però que tampoc no ho pogués tudar en dos dies: es posà en contacte amb un dels jueus banquers que es guanyaven la vida amb els doblers dels altres i li confià una bona suma de denaris, amb l'encàrrec d'administrar-los en nom seu, mentre duressin els estudis de Marc.

Ara, Marc ha acabat de sopar. Amb la carta sobre la falda, deixa volar la imaginació. Vers els anys de Jerusalem, dolços com una bresca de mel. La imatge que li ve espontània és la d'un cel net, sense niguls, una llum d'horabaixa a la fresca... Sí: havien estat clars, els dies de la seva volada primera sobre la terra dels homes, la seva terra, la terra d'Israel! Tot era transparent i llampant. Fins i tot les zones obscures de

la vida, ho eren, perquè tothom sabia que eren obscures i per què ho eren. No hi havia espai per al dubte que tot ho entela i crida l'angoixa... Un poc més enllà de la volta on brillaven a la nit els estels, un Déu just, que apreciava la justícia i blasmava la dolenteria. Que vetllava per la bona vida del seu poble. Un Déu que tenia un somni: que tot el món arribàs a reconèixer-lo com l'únic Déu. I que per assolir-lo, havia inventat un poble: Israel. Que fos un mirall per als altres i així poguessin trobar tots el camí que porta a la veritat. Això valia per a Roma, l'orgullosa Roma que en l'actualitat era la que semblava realitzar el somni de Déu... però ben a l'inrevés! També tenia una explicació clara: per tal que les coses funcionassin, calia sols que la Torà es complís escrupolosament. La Torà era el gran regal de Déu al seu Poble. Marc n'estava convençut. La Torà era «la llum que il·lumina el camí». Bastava fer allò que manava, que no era tant, i tot trobava el seu lloc. La Torà era lluminosa: aclaria el bé i el mal; explicava qualsevol situació i n'aportava la solució. La Torà era capaç de respondre totes les preguntes que a vegades sobtadament ocupaven la ment de Marc. Ell recordava molt bé, i ho agraià, com havia arribat a una explicació raonable, lògica de la realitat. Havia estat un procés imperceptible. La vida era l'aigua; la seva ment, una esponja. Un dia, qualsevol, passava amb son pare ran de la font; s'hi atansava un home brut, ple de pellerings, mal vestit i pudent; la gent es feia enrere amb oi i els més agosarats li tiraven una pedra... Marc preguntava:

«—Pare, per què li tiren pedres?».

I el pare:

«—Perquè és un pecador! I si tu vols ser amic del nostre Déu, beneït sigui per sempre, també tu n'hi has de tirar. No siguis mai pecador! Podries acabar com aquest!»

La paraula *pecador*, en aquests moments, Marc ho revivia amb recança, havia estat la més lletja, la pitjor del diccionari de la seva adolescència. Massa sovint l'havia omplert del sentiment de la culpa, que el feia enfora dels seus i l'allunyava de la pau. Significava el rebuig per part de Déu; la separació de la gent; la justificació de totes les desgràcies. Perquè *pe-*

cador volia dir enemic de Déu. I enfora de Déu, no hi havia vida possible a Jerusalem. Marc revivia en aquests moments de dolça meditació la memòria d'un món que havia deixat de ser el seu: el món del Pur i de l'Impur, on imperava una sola llei: Pur és ser; Impur és no ser. I el Pur començava en la raça, el gènere i la nació: Israel, àmbit del Pur, era l'univers de la veritat; els altres pobles, aprenents de la veritat d'Israel. Perquè a Israel tot s'ordenava a partir del gran principi: Pur és ser; Impur és no ser. Qui establia la frontera entre el Pur i l'Impur era la Torà: Déu era el Pur; els sacerdots també; els mascles, també però no tant; d'aquí per avall, tot canviava. Allò de què nosaltres, estimat lector, en diríem avui els drets humans, que s'articulen a partir d'un principi clau: tots naixem iguals, llavors, Marc ho vivia d'una altra manera. Els Mestres de la Llei parlaven de «justificació», que venia a ser el carnet de conduir per a poder circular pel món jueu. I què és allò que et fa «just», que et justifica? Què és allò que et dona estatut en la ciutat i en el món? Una sola resposta: la Llei. És el grau de puresa legal que tens per naixement o que has anat adquirint pel mèrit que comporta complir la Torà. La dona, els nins, els esclaus... no eren persones, perquè en el seu ser hi havia alguna impuresa que ho impedia. Per aquest motiu, no tenien drets. I Marc seguia preguntant:

«—Pare, per què la mare no pot resar amb nosaltres a la taula?».

I el pare:

«—No pot perquè Déu l'ha feta dona; i les dones, ja se sap: no poden resar. Ja resam nosaltres per elles».

I Marc, ho entengués o no, ho donava per bo: les coses són així; no cal canviar allò que Déu ha volgut; Ell sabrà... El que cal és aprendre a moure's sense contaminar-se per arribar al bon port de la salut, la llarga vida, els molts fills i els doblers en abundància: formar part del Regne del Pur. De fet, es deia Marc, tot clar, tot molt clar, tot al seu lloc... mentre vagis pel camí traçat des de segles per a tu... sense tu. Però... qualche cosa havia passat. Ara ja no podia ser així! A pesar seu.

Reconeixia que havia tingut sort: a ca seva es parlava el

grec de les ciutats de l'Imperi, perquè els pares provenien de la Diàspora i només per negocis s'havien instal·lat a Jerusalem, just abans de néixer ell, el fill major. Tenien una manera de veure les coses més oberta que els habitants de tota la vida de la Ciutat Santa. Sa mare era d'una pietat absoluta. I son pare, un bon jueu, que li havia tramès l'orgull de ser circumcidat, membre de *La Nació*. Vet aquí el motiu pel qual li havien posat el nom que portava, ben orgullós: Joan Marc.² «Joan», típicament hebreu, per fidelitat a la vella tradició familiar. Significa: «Déu és misericordiós; Déu t'ha concedit la seva misericòrdia»; «Marc», en canvi, era curiosament d'origen llatí; feia referència al martell del déu Mart, del qual simbolitzava la força. Mai no li havien explicat el perquè d'aquell sobrenom. Però ell estava convençut que el significat era encertat: «aquell que ha posat totes les seves energies en favor de la misericòrdia de Jahvè». Per a un bon israelita, com ell volia ser, tot un programa de vida.

A la sinagoga dels grecs, la de la seva família, Marc havia après la llengua sagrada dels llibres bíblics. Havia après els Salms de memòria per poder pregar en qualsevol circumstància. I dominava l'arameu, llengua del dia a dia a Jerusalem i a la Palestina del segle primer. Ara ell ho veia, li havia anat molt bé per adaptar-se a la vida d'Alexandria i poder-se matricular a l'escola de Retòrica ja des del primer dia en què arribà a la ciutat.

Marc no tenia pressa per anar a dormir aquell vespre. Es deixava embolcallar per una llarga malenconia. Que l'omplia d'un abismal regust de pau... No. No era el mateix que aquell jovençà que arribava a la posada i desfeia el bolic cercant superar la tremenda nostàlgia que portava amb ell. No. No era el mateix. Què era el que havia passat?

Mentre s'obria a la saviesa dels seus mestres i començava a endinsar-se en un món fins aleshores desconegut, on les lletres li parlaven d'una altra manera i aprenia a dir les coses de forma més raonada, noves preguntes venien. Venien i es

quedaven; restaven i romanien sense resposta. A l'escola es mesurava amb els herois de la gran tradició de Grècia i Roma. Llegir Homer fou molt més que poder arribar a un examen brillant a final de curs. Virgili l'encisava. I el vell Plató li provocava el calfred d'una bellesa fins aleshores per a ell desconeguda. I tants altres... Fou el contacte amb la bellesa allò que el trasbalsà. Però no sols a l'escola: fou sobretot l'encís de la vida i la seva passió. Més enllà de les convencions. Més enllà del món tancat pel mur de la Llei i els costums. Hi havia un univers sencer un pam enllà de *La Nació*. Marc descobrí a poc a poc l'art de pensar i de cercar el vertader nom de les coses, sense prejudicis i sense objectius prèviament fixats... I Marc s'anà deixant portar pel dolç delit de saber i viure... Però...

Però tot i més que qualsevol altra cosa, Marc descobrí el territori de l'amor. En la poesia dels autors que per a ell havien escrit sense conèixer-lo, però que tan bé expressaven allò que ell sentia i no sabia dir. L'amor viscut en la plenitud dels anys joves que passen... tan aviat. Descobrí l'amor de l'amistat. I descobrí l'amor de l'enamorament. I els somnis, el delit de les hores que escriuen els records més bells en la pell de l'ànima i la joia del moment que passa, única eternitat que ens és donada a tastar a nosaltres, pobres humans, sempre fermats al temps. Marc, ara s'ho deia amb sinceritat, havia estat molt feliç a Alexandria. Però...

Marc s'aixecà finalment de l'escambell on feia tanta estona que somniava. I s'atansà a l'escriptori. Volia contestar la carta rebuda i enviar-la amb el primer correu. Mentre replegava els fulls de damunt la taula per trobar-ne un en blanc, els ulls li rodolaren sobre unes paraules escrites en lletres uncials molt grosses que deien el següent: «A LA PAU PER LA NACIÓ I LA TORÀ». Digué sobtat:

«—Ah! Mira per on!».

Només hi havia aquesta frase. Feia temps que l'havia escrita. Molt de temps. I ara la retrobava. Un presagi? Una casualitat? Una manera del Fat per dir-li: «Final d'etapa! Torna a néixer!». Sí. Era el final d'una etapa. Ho veia. Havia escrit aquells mots a la primeria de l'estada a Alexandria. Quan,

sortint un dissabte de la sinagoga, s'havia jurat a ell mateix que mai, mai de la vida, deixaria de ser un bon jueu. I havia cercat una fórmula que li fes de resum i recordança del contingut de la fe. Ho havia dit el Cap de la Sinagoga en el comentari del dissabte:

«—Mirau: és molt senzill. El Shalom és la nostra meta; és també la nostra aportació a la humanitat, on ens trobam sembrats; el Shalom és la vida en plenitud en un món de germans regit per la justícia de Déu. Només arribarem al Shalom si ens mantenim units com a Nació Santa, escollida per Déu, única entre totes les altres. Només ens arribarà la Pau si complim la voluntat del nostre Déu. La Torà és la voluntat del nostre Déu. La Torà és la nostra Pau!»

I Marc havia notat com tot el seu ser vibrava amb les paraules del predicador. Plenament identificat. Sentia una força, segura i ferma vivència d'unitat amb tota la història del seu poble, prop dels seus pares, dels murs del Temple i de la Ciutat de David, la seva ciutat. I escriví aquells mots com si d'una declaració de principis es tractés. I ho volgué escriure per poder-ho tornar a llegir quan fora necessari, si és que ho era. O quan fos oportú, per tal de reviuire aquell moment d'exaltació de la fe rebuda i viscuda des de sempre! Però...

Quan Marc ho rellegia ara, aquella sensació s'havia diluït lentament, com un terrós de sucre en un tassó de llet. Ja no hi era. Va començar amb una consciència difusa, sense nom encara, originada en la juxtaposició de vivències al marge de les accions sancionades per la Llei. No fou cap voluntat prèvia d'anar més enllà. Fou la vida que l'empenyí. Fou la vida que s'obria al seu davant i que el cridà amb una veu suau, insinuant, gens estrident. Marc no era cap revolucionari. Era un jove amb ganes de viure. I la vida li oferí abundosa la seva gràcia a Alexandria. Una evidència l'embullava: darrere el mur de la Torà, hi havia una gent encantadora, fascinant, interessant, que no tenia ni idea de la por de no fer el que cal perquè sempre s'ha fet o així està manat. Després, fou una sorpresa agredolça: la bellesa, l'amor, la passió no eren sempre al preu de negar-los, de limitar-los, de substituir-los amb

un altre nom! L'esforç, i això suposà una experiència per a Marc definitiva, no era l'únic sentit d'una vida feliç. I la Torà demanava tant d'esforç! Marc va tenir sort: la vida li anava un pam per endavant del seu capet i de la seva voluntat. A pesar d'ell! I començà a besllumar que no tot era tal i com li havien contat. Fou un principi. Llavors vingueren la perplexitat, el temor i la ràbia. De qui em puc fiar? Ja no li semblava *La Nació* l'única possibilitat de ser en el món. Ni la Llei l'única llum! Hi havia tantes coses precioses en la ciutat no-jueva!

«Déu creà el cel i la terra i veié que tot li sortia bell i bo!».

Tot era tot? O només Israel? No: tot! Idò?

Ara, amb aquell bocinet de paper a la mà, ho tornava a patir. Foren dies llargs. De dolor. De neguit. Foren dies de part. No gosava parlar amb els ancians de la sinagoga. Sabia el que li havien de dir: que anàs alerta; que molts queien en la trampa de la Gran Ciutat, la Babilònia Gentil, de somriure fàcil i enganyadores carícies, captivadora. Que els joves eren els més exposats als perills de la Serpent Antiga, la Serp de la seducció del Mal, des dels orígens... Marc ja el coneixia, aquest sermó. Que moria, gràcies a Déu, en les platges de la conversa tranquil·la i distesa amb els amics, amb el seu amic coral, aquell jove amb qui de tot d'una havia reconegut l'oportunitat d'una ànima bessona. Ell no anava de discursos; anava de fer-li arribar un afecte i una qualitat d'estimació ignorada per Marc. No hi havia cap necessitat de cites de la Bíblia ni de referències més enllà d'allò que es pot tocar amb els dits gràcils de la tendresa. Això fou determinant. Ara Marc ho reviu. L'amic ja no hi és: una mala malaltia se'l va endur a un lloc on Marc no el va poder seguir. I fou una nova passa cap a la llibertat pensar que no era de cap manera possible que l'amic coral, «meitat de la meua ànima», havia llegit Horaci, no formàs part dels qui estarien per a sempre amb el Senyor en un Regne que havia de venir... però que Marc no acabava de tenir gens clar ni com ni quan. Sí, tenia per certa una altra cosa: si hi havia un altre lloc a l'altra vorera del riu, no pel fet de no haver complert la Llei en restaria fora el seu amic. Això fou definitiu per a Marc.

Aquest llibre vol posar a l'abast del públic no especialitzat l'Evangeli de Marc. Per aquest motiu, l'autor ha volgut situar-se des de la perspectiva de l'evangelista Marc i analitzar la manera com, des de la seva condició de cristià de la segona hora, ha volgut compartir amb els seus lectors la bellesa de l'Evangeli i la força del missatge de Jesucrist. Es tracta d'una història volgudament imaginativa, que se cenyeix, per una banda, als resultats de l'actual investigació bíblica, però, per l'altra, es proposa ser de lectura amena i fàcil. L'anàlisi de com les idees de l'autor del segon Evangeli passen a convertir-se en text, aporta la possibilitat d'una lectura més enllà del verset i del fragment, als quals tan acostumats estam els cristians. Així, la naturalesa del segon Evangeli com a obra literària de categoria, que ha estat capaç de superar l'erosió del temps, mostra la seva unitat interna, revela el pla segons el qual ha estat concebuda i possibilita una aproximació més d'acord amb les intencions de Marc en escriure'l. Esperem que la lectura d'aquest llibre serveixi per estimar més i entendre millor la Bona Nova de Jesucrist, tal com la visqueren els seus primers testimonis.

